

THỐN THỨC ĐỖ QUYÊN

Phan Minh

Lời tựa: Thay lời tâm sự của Đỗ Quyên.

Bẵng đi một thời gian tôi gặp lại anh, Quang đấy ư? Trông anh tiêu tụy quá: tai không nghe được, nói lại khó khăn. Đối diện tôi là một ông lão râu tóc bạc phơ, dường như không còn sinh lực. Còn đâu con người tài hoa thuở ấy, thật xót xa! Tôi và anh phải dùng giấy bút để nói chuyện với nhau, anh lại nhắc nhở, lại tâm sự ... Chuyện của anh đã gần 40 năm, anh vẫn buồn, vẫn chưa bao giờ quên được, với ngần ấy thời gian. Tôi chợt hiểu và chia sẻ nỗi niềm với anh ...

Chuyện thật dài ... Năm ấy anh 26 tuổi, đơn vị nằm trên đường Trịnh Minh Thế (Cạnh ngã ba Hoa Lư). Hằng ngày nữ sinh Pleime mấy lượt đi về. Đạo ấy đơn vị anh được tăng cường mấy sĩ quan trẻ mới ra trường. Mỗi lần nữ sinh tan trường mấy chàng trai trẻ rủ nhau ra cổng đứng ngắm. Còn riêng anh, anh chỉ đứng xa xa nhìn các nàng tiên áo trắng rôm rã chuyện trò thật hồn nhiên. Bản chất anh vốn nhút nhát lại mặc cảm là lính trơn nên chưa một lần dám nhìn thẳng vào mắt một cô gái nào, thuở ấy anh chưa biết rung động là gì.

Rồi cho đến một ngày, anh nhớ như in, đó là một ngày mùa thu có người con gái tan trường về thường đi bên trái đường, bước đi như thầm đếm, không nhìn nghiêng ngửa, chiếc cặp không áp vào ngực hay xách ở tay như những cô nữ sinh khác, mà tay trái nâng lên gác nơi bờ vai che mái đầu. Ngày nào cũng như thế, chẳng bao giờ anh nhìn được khuôn mặt nàng, chỉ nhìn theo tà áo trắng, dáng người mảnh mai, đặc biệt là suối tóc mượt mà dài chấm lưng và rồi từ đó anh bắt đầu có thói quen mỗi lần nàng đi về, anh lén nhìn không chán.

Một lần đang ngồi trên xe trước cổng trường Văn Đức đường Phan Đình Phùng chờ đón đứa cháu, bất chợt anh nhìn thấy nàng cũng khoan thai như

mọi ngày, nhưng hôm nay quá may mắn anh nhìn thấy được khuôn mặt nàng, chưa ai gặp được thiên thần, anh nghĩ như vậy! Và thiên thần có lẽ là đây đang hiển diện trước mắt anh. Rồi từ đó anh thấy lòng xao xuyến, anh cố tìm nhiều dịp để được nhìn nàng, anh như một con chiên ngoan đạo quỳ dưới chân bàn thờ chiêm ngưỡng thánh nữ đồng trinh, một làn gió mùa xuân đang mang đến mùi trầm hương khiến lòng anh ngây ngất ... Rồi không một lá thư, không lời tỏ tình anh chỉ âm thầm dõi theo ...

Anh đã lần theo vết chân chim tìm được nhà nàng, nhà ở sau trường Văn Đức, hàng rào phía dưới có hàng cúc quỳ nở hoa vàng rực, lòng anh lúc này có phần thanh thản nhẹ nhàng hơn vì nhà anh cùng ở chung trên con đường Phan Đình Phùng đó.

Một lần đi công tác ở Huế anh chọn mua một chiếc nón bài thơ về tặng nàng qua tay một người bạn thân. Anh hồi hộp lo lắng cho đến mấy hôm sau, rồi như một tên trộm rình rập, theo dõi. Trưa hôm ấy lòng anh như mùa hè được tưới cơn mưa rào mát mẻ, nàng đội nón tay e ấp cắp sách vào ngực quay lại nhìn gật đầu không nói và ban cho anh nụ cười, nụ cười của Monalisa... Tình cảm nàng thế nào anh chưa hiểu được nhưng anh thật sung sướng, niềm cảm xúc dạt dào không bờ bến...

Thấm thoát mùa hè đến, giai phẩm “Luyến Tiếc” của trường Pleime năm đó chính anh đã vẽ trang bìa người con gái lấy cảm xúc từ chính hình ảnh nàng và viết tặng nàng đoạn văn với bút danh “Đỗ Quyên”:

“Này em con chim nhỏ, bây giờ là mùa thu đó em!

.....”

Cứ như thế, anh không tìm cơ hội để gặp nàng, không tỏ tình thì ai hiểu được lòng mình. Có lần anh rút can đảm viết một bức thư nhưng rồi thư vẫn nằm trong ngực áo cho đến ngày nhàu nát.

Nàng vào Đại học. Mừng cho người nhưng lại buồn cho mình, anh cầu mong cho nàng ra trường có tấm chồng xứng đáng là kỹ sư, bác sĩ hoặc hơn nữa, tình cảm của anh thật mâu thuẫn, chính anh cũng không hiểu vì sao? Thời gian sau anh được chuyển công tác vào Sài Gòn, lại vui mừng, hy vọng... Hồi ấy một thanh niên độc thân như anh với đồng lương còm cõi, đời sống chật vật nơi phần hoa đô hội, tan sở anh thường mượn chiếc Vélo của bạn lặn lội khắp các trường Đại học tìm nàng. Không tìm được anh lại trách mình sao không

nắm một thông tin nào về nàng, biết thế nhưng anh vẫn tìm kiếm một cách vô vọng giữa Sài Gòn mênh mông ...

... Biến cố 75, anh trình diện ban quân quản Sài Gòn và chỉ học tập cải tạo 7 ngày anh nhận giấy trả về Pleiku. Thời cuộc đảo lộn, một quân nhân thất thời như anh thật sự khó khăn về mọi mặt, gia đình lại còn cha mẹ già em nhỏ, anh xuôi ngược tìm kế sinh nhai. Thời điểm này anh khép lòng mình lại để cố quên đi, nhưng khôn nổi “Khi cố quên là khi lòng nhớ thêm” anh lại tự trách mình.

Một dịp trở lại Sài Gòn, một buổi trưa nắng nóng vào ăn trưa tại quán cơm đường CM Tháng Tám bất chợt anh gặp lại nàng, ảo giác chăng? Không, nàng tiên của anh đang rõ ràng trước mắt, nàng xinh đẹp hơn cả ngày xưa, khuôn mặt rạng rỡ, miệng luôn mỉm cười... Nàng bán quán cơm! Tim anh rung lên, lòng bồi hồi vui buồn lẫn lộn ... Bữa ăn hôm ấy anh không nuốt nổi, cố ngồi lại thật lâu, ánh mắt nàng vẫn vô tư, anh cũng như bao thực khách khác mà thôi. Anh không dám đến quầy tính tiền mà theo giá thực đơn dần tiền dưới ống đũa, lặng lẽ rời khỏi quán.

Mấy hôm sau, lần nữa anh lại âm thầm lần theo vết chân chim tìm ra nhà nàng tại cư xá Bắc Hải. May mắn cho anh, một người bạn làm ăn cũng ở tại đó anh lại có dịp nhìn ngắm lại nàng ...

Thời gian trôi thật nhanh, anh đã đánh mất những cơ hội, bỏ qua mấy mươi năm để ôm một khối tình Trương Chi mộng mị, mối tình đơn phương câm nín cho đến ngày hôm nay, tim anh còn đập tình yêu vẫn mãi nồng nàn...

Tôi mở trang web có hình ảnh người ấy thời đi học, cho đến sau định cư ở nước ngoài, in ra những bài viết của nàng đưa cho anh, anh xếp gập cẩn thận trân trọng đưa lên môi bằng cả hai tay, hai hàng nước mắt lăn dài, ...anh yếu đuối quá! Tôi không dám nhìn anh, tôi cũng muốn khóc!

Qua trang giấy trao đổi, anh nhờ tôi gửi những lời tâm sự này: “Sao không để con tìm anh già mua theo tuổi tác, mà tìm anh cứ trở lại khi ai đó nhắc đến tên em ... !

Tóc mai sợi vẫn sợi dài, lấy nhau chẳng dặng thương hoài ngàn năm ...”

Sau bài viết này, tôi cầu mong anh với bớt nỗi lòng u uẩn và chắc rằng người ấy cũng sẽ hiểu được tình cảm của anh, một con người cô đơn cho đến hết cuộc đời. Đỗ Quyên ơi! Thôi đừng thổn thức... ./.

Pleiku tháng 11 năm 2008

Pm Phan Minh